

skulde Venstre sætte sit Bræg derpaa, saa kunde man vente en Udvikling i modsat Retning. Men det er netop det, jeg beklager, at nu skal Højre til at have fat i Sagen, og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) antydede jo temmelig utilfløret, hvilke Ønsker der er paa den Side, han antydede jo temmelig utilfløret, hvad det vilde komme til at koste at revidere den Grundlov, vi have. Jeg har altsaa de Betænkkeligheder ved Forslaget, at Folkets Retsbevidsthed lider ved, at Forslaget i det hele taget kommer frem og behandles. Jeg har dernæst den Betænkkelighed, at Befolkningen derved kommer til at tro, at Oppositionen føler sig slaaet og afmægtig. Jeg har endelig den Betænkkelighed, at dette Forslag, hvis der virkelig bliver et loyalt Samarbejde, hvis der bliver denne Forhandlingsvillighed, denne Rækken Haanden ud o. s. v., som der er talt saameget om i denne Sal, vil blive forværret under Forhandlingen paa en Maade, som det danske Folk ikke kan være tjent med. Jeg antydede før, at jeg ikke fandt nogen Grund for Oppositionen til at gøre disse Hastværkstilbud om en Grundlovsforandring, og jeg maa sige, at jeg havde heller ikke troet, at det var Reformpartiets særlige Opgave, at det for 1½ Aar siden blev dannet for at stifte en Forligsgrundlov til det nuværende Forligsministerium. Jeg havde ikke tænkt mig, at det just skulde være en Sag, der Samling efter Samling skulde komme frem og lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Jeg havde tænkt mig, at Reformpartiets Virksomhed — jeg havde uddraget det af dets Navn — i politisk Henseende særlig skulde være at blive staaende paa den Grundlov, som vi have, og om hvilken vi flere Gange have sagt, at den er ikke saa daarlig, naar den blot bliver vel røgtet, vel overholdt. Det skulde være Reformpartiets politiske Opgave foreløbig at blive staaende der og fastholde sin Opfattelse af denne Grundlov. Paa den anden Side skulde det være dets Opgave at gaa ud til Folket og samle det om de store, sociale Reformers, ligesom dele Bandene, dele Folket i dem, som ønske sociale Forandringer, socialt Fremskridt af virkelig indgribende Natur, hele det arbejdende Folk paa den ene Side, og paa den anden Side dem, der holde paa det socialt bestaaende. Skete dette, tog Folketinget Reformspørgsmaalene op paa en virkelig indgribende Maade, omfattede det Børnene, de arbejdsløse, de syge og de gamle paa en saadan Maade, at Staten tog sig af dem, at det blev en Statsopgave at gøre Livet anderledes for de nødlidende Børn, hvoraf der er Tusinder, for de

stafkells syge, hvoraf en Mængde have unødvendige Lidelser, for de gamle og de arbejdsløse, som vi se paa vore Gader — hvis Reformpartiet tog disse sociale Spørgsmaal op og stabte Love, der betød noget andet end de Kontorlove, som vi se Dag ud og Dag ind lægges frem paa vort Bord, som vi se i Dag og glemme i Morgen, Love, der vare virkelige, sociale Revolutionslove, som brændte sig ind i den offentlige Bevidsthed og gav Befolkningen Lust til at kæmpe — skete alt dette, samlede Reformpartiet sig om de sociale Revolutionslove, og det saa stødte paa Modstand i Landstinget, vilde den Tid være kommen, da Folket var hidstgt for en Forfatningsforandring, da det havde Begejstring til at kæmpe mod Landstinget for en Forfatningsforandring, der virkelig betød et Fremskridt. Saaledes ser Venstre imidlertid ikke paa Sagen, det foretrækker Overenskomst, Fred og Forlig, den loyale Forhandling, der redder — om ikke andet — saa dog Titlerne paa de sociale Love. Venstre foretrækker det og har fremsat et Forslag som det, vi behandlede i Dag. Jeg skal paa mit Partis Vegne sige, at vi ikke kunne være med i denne fredelige Harmoni. Vi kunne ikke tænke os Socialdemokratiet gaa fredelig sammen med alle Klasser, alle Partiretninger, som ere repræsenterede i denne Sal, sammen med gamle Modstandere, som vi tidligere have staaet imod. Jeg kan ikke tænke mig, at Socialdemokratiet kan inddrages i en saadan Harmoni, som der er antydet. Paa den anden Side finder man ingen Anledning til at gøre stor Allarm over dette Forslag, saa meget mindre, som der ikke er stor Grund til at tro, at det bliver vedtaget. Men en Ting mener Socialdemokratiet at kunne sige, og det er dette, at vi med mistænksom Opmærksomhed ville følge Forslagets Stæbne, og hvis det tenderer til at berøve Befolkningen nogen som helst Del af den forfatningsmæssige Ret, som det nu har kæmpet for i en Række af Aar, ville vi rejse al den Modstand, vi kunne, hele Landet over.

F. Boijen: Det glædede mig at høre den Udtalelse fra det ærede Medlem, der nu satte sig, at han erkendte, at vi fremdeles have en Grundlov, og ikke alene det, men tillige, at den, saa vidt jeg forstod ham, dog er nogenlunde god, naar den blot maa blive anvendt paa rette Maade. Jeg noterer dette over for de mærkelige Udtalelser, man ellers kan høre fremsatte fra anden Side. Men denne Betragtning udelukker jo paa ingen Maade, at ogsaa den Grundlov, vi have, kan forbedres. Det er der vist